

PISANJE OSLOBAĐA

IVICA PRTENJAČA

SADRŽAJ

SILIKONI	1
<i>ljetu se prodaje</i>	2
<i>zaspao sam u govornici</i>	3
<i>more nastavlja pjevati</i>	4
<i>mislim o nemogućem</i>	5
<i>u malenom prigradu mladi momci</i>	6
<i>beskonačno</i>	7
<i>naš maleni stan gleda na istok</i>	8
<i>imam stotinu stotinu dolara</i>	9
<i>strah</i>	10
<i>stojim u nizini svega</i>	11
<i>budi bezbrižna</i>	12
<i>sunčam se na vrhu nebodera</i>	13
<i>sjećam se kako si obočena na laktove</i>	14
<i>na žalost ne volim rano poslijepodne</i>	15
<i>pluća prepuna / to su prava pluća /</i>	16
<i>ležiš</i>	17
<i>najprije moramo pronaći mjesto</i>	18
<i>niže je</i>	19

<i>topla okomica mora</i>	20
<i>pišem za natječaj</i>	21
<i>mlad sam</i>	22
<i>mene je strah</i>	23
<i>neko vrijeme čekam</i>	24
<i>zvijezda si</i>	25
<i>uđem u telefon</i>	26
TERASA IMPERATIVA	27
<i>poderi</i>	28
<i>mjeri</i>	29
<i>pitaj</i>	30
<i>zagrizi</i>	31
<i>prati</i>	32
<i>zovi</i>	33
<i>putuj</i>	34
<i>gledaj</i>	35
<i>rasklopi</i>	36
<i>priznaj</i>	37
<i>dodji</i>	38
<i>isprazni</i>	39

<i>daj</i>	40
<i>odredi</i>	41
<i>sjedni</i>	42
<i>plivaj</i>	43
<i>snimaj</i>	44
<i>jedi</i>	45
<i>dodaj</i>	46
<i>podivljaj</i>	47
<i>leti</i>	48
<i>rodi se</i>	49
<i>slušaj</i>	50
<i>skoči</i>	51
<i>kupi</i>	52
<i>otkini</i>	53
<i>cvjetaj</i>	54
<i>idi</i>	55
 USPAVANKA ZA SJEVERNU CESTU	56
 Uspavanka za sjevernu cestu	57
 NASLONJEN	64

<i>iris</i>	65
<i>klivija</i>	66
<i>luana</i>	68
<i>vanessa</i>	69
<i>zara</i>	70
<i>gudrun</i>	71
<i>dada</i>	72
<i>sue</i>	73
O autoru	74
Impresum	75

SILIKONI

* * *

ljeto se prodaje
ispod vakuumiranih usnica usreo sam
jedan hrvatski jezik
nanio sam mnoštvo otpada
u svoja ramena s lijepim svirepim mišićima
i sad bih se mijenjao za mjesto
u praonici
gdje samljeveno palmino lišće sjedi u
omekšivaču
uozbiljio sam se kad su me natjerali da se skinem
pa obučem u neprimjetnog ronioca
zamišljao sam kako se debeli američki auti
utrkuju po niskoj pšenici
istovremeno poželio sam napisati
pontiac bluebird
a da me to ne rastuži

* * *

zaspao sam u govornici
dobri ljudi trče kroz žice
trče u rođendane
i na odlasku kući
kupuju benzin da ih nešto veliko
ne zatekne nespremne
ovih nekoliko nebodera drže
krajeve mreže
u kojoj ja i moj razbijeni swatch spavamo
kad ujutro budeš izlazila provjeri samo jesu li
živa stakla govornice
na slijepoj cesti pored tvoje kuće
miješa se zeleni nakit s lažnim tekućinama
govoriš o pismu što ga nisi poslala
vičeš ne bi li me probudila
spavam posve miran i tako blizu zemlje
sav je govor u zraku iznad
iznad mene
sanjam kako sviram gitaru
usred jedne pustinje
dođe neka glumica
i zavoli me

* * *

more nastavlja pjevati
vrlo gusto mislim
velik mrtav arhitekt u kojem stanujem
nabavimo nešto protiv
mučnine prije odlaska
pronalazim ljekarnu u kojoj svi pričaju
o nečemu
volim glumca
u malenom kanuu
otplovit će pri punom mjesecu
na lokalnom radiju recepti
na kaseti tužan 1.reed
prelazi ulicu
puca nježna ljetna lubenica
jednog popodneva u new yorku
autobus pun školske djece uspinje se
na hidrant
pa se onda sunce slomi
u vodenom cvijetu kao u okomici
koja je maločas
bila ovdje
svi pričaju
taxi čeka
u brijačnici
naučnik lijeno mete
dlake s tenisica

* * *

mislim o nemogućem
toplina sklizne niz šake
cesta odustane
sve je sporije
od vode koja juri cijevima do
mojih proljetnih usta
jutros nisam htio otvoriti oči
mislio sam dugo
o stvarima koje bih mogao prodati
kupio bih sedam dana nekog grada
ili strah
od aviona
ponešto napišem
to dugo putuje niz neke vodopade
visok čovjek mi dolazi ususret
kaže zaspao sam s tvojim
imenom na usnama
lakat prodaj koljeno posudi
prijatelju
a onda proriči

* * *

u malenom prigradu mladi momci
ubrzavaju glazbu niz besmislene tračnice
vlak što ga očekujemo vodi nas u pariz
kroz visoku visoku šumu
na jednom od fakulteta
jedna bomba eksplodira
ali to je već amerika
i nije u našoj svjetlucavoj kosi
kao niti strah od izmišljanja
na dnu kanjona
raste mahovina i dvije vlažne vreće za spavanje
upravo putuju prema mjesecu
pročitaj to kao reklamu
i budi vesela treperi kao semafor
kraj kojeg stojim
svjetla se udaljuju i lokva na cesti
mijenja boju
ja se tako volim
ljubiti po ramenu

* * *

beskonačno
kao kad grad posrne pa se nagnu
razine tekućina u prijepodnevim šalicama
i umornom tijelu
s kojeg otpadaju imena
na ulici u mnoštvu trgovina
naš je susret potrošen
mi ne vrijedimo jer smo moderniji
od benzina na kojeg se voze bogovi
u otvorenim automobilima
dugačkom cestom njenim mokrim širokim leđima
na tvojem sam pupku spojio palčeve
a onda je zasjalo sunce i ja sam izgubio kosu
pa sam te volio i opet bio moderan
na putu do lunaparka
što blista u mom dalekom oku
dok je nebo sivo
dok je otok miran
dobrim velikim dlanom
razmazujem sol po tvom čelu

* * *

naš maleni stan gleda na istok
tamo je zelenook i prekrasan ljubavnik
on dolazi noću
ugašenim svjetlima svog rabljenog auta
kad on uzdahne
nekoliko domaćica učini to u gaćice
a ja panično telefoniram
okrećem nasumce jedan broj u indiani
to je nancy
koja leži u kadi i puši
jer je vani oblačno i jer sam ja
na telefonu i jer ne razgovaramo
o ničem poznatom
pa smo tako usamljeni
kao brojevi

* * *

imam stotinu stotinu dolara
sa stotinu dolara kupujem sunce iz kalifornije
kupujem silikon za lješnjak sise moje susjede
sa svojih stotinu stotinu dolara
ponosan na američki način
bez gnušanja to kažem u bestselleru
poslije spavam s plastičnim konjem iz texasa
imam stotinu dolara u svijetu koji se brzo smanjuje
znam da sam riješio problem jedne ptice
u šumi u winnipegu
znam da sad mogu otići
negdje na istok i švercati traperice
sa svojih stotinu stotinu dolara
imam sve izgleda
da kad dotrčim do morske obale
vidim more

* * *

strah
da će riječi poletjeti
ravno u znojne zvijezde
nije moj strah
ja se vozim
automobilom u predgrađe
na čaj
koji može prepoloviti podne
dugo mirišu moji automatski prijatelji
gledam djevojke na stanicama
svjetlost ljeta se uspravi i pukne
8 sekunda filma
u kojem pljunem na nešto užareno
pa to onda ispari
sad hodamo zajedno
kroz prazno kino
posuđuješ moje mišiće
i prenosiš svoje zlato dolje
u dubinu
na mjesto bez boje

* * *

stojim u nizini svega
što me zanima
čekam da stvari spuznu
niz nekoliko kaplji
ali stvari to ne rade
nemir se istresa iz zajamčene bure
onda je sve dalje
poput valova
inox trepavice bježe prema nečemu
da želim milijun
ozbiljnu količinu ceste između
mojih gradova
zovem prijatelje
oni dojure veseli u kanuu
trče po plićaku zavezuju
gase svjetla /poput doorsa/
sunce otetura iz toplomjera
kasno je
i mi zaista zurimo u mjesečev
mlad metal
u njegovu neprofitnu facu
kao posljedni ljudi šutimo
pijesak se podboči u stoj
na rukama
ali to sam zaboravio

* * *

budi bezbrižna
ako te ubijem bit će to prava slavenska gesta
a to se prodaje
kao nešto vrlo olovno
igra s malenim zrnatim kamenjem
poput nekoliko sudbina što su se
naslonile jedna na drugu
volio bih da ti to mogu reći
s manje oblaka u očima
ali ne želim se smesti kad proletim kraj
anđela
on ima kotačiće na nogama i klizi nadzvučno
sa sjevera na istok / na istok? /
po asfaltiranim dlanovima
svi kažu imam ga imam ga
i to je bahato
bio sam uvrijeđen kad je svanuo lipanj
mjesec robertove glavobolje
sunce se prikuplja i gori
na repu concordea
prve smokve zore u dalmaciji
približi se ameriko
iziđi iz naših želudaca
na nekom parkiralištu u drive-inu
ili lunaparku
hoćeš
nećeš
dakle to si ti

* * *

sunčam se na vrhu nebodera
na jednom od slova velikog plavog
neona tvornice torpeda
vrlo usput
po nekim mojim dijelovima zuje
dalekovodi u ljetnoj dakoti
čitavo punjenje želje
vere se uz reljefne tipke
na tvojim leđima
/ to znači da si se okrenula i gledaš suncu
u dugačke trepavice /
ovdje toliko grije
da misli postaju daleke
otisnem ih ko torpeda
s vrha nebodera
nebo kao statičan pleksus
provincijskog boksača siše vrućinu / udarce
u inventuri
ne pronalazim površine
ocean pustinja i pista reskih letjelica
doći će tek sutra
u nedjelju kad ugase plavu neonsku reklamu
i ohlade se cijevi pune
usamljenog plina
da samoća je savršena
ako je od prirodnih materijala

* * *

sjećam se kako si obočena na laktove
grijala nekoliko kaplji mora na svom pupku
upirući jasnu okomicu usuprot svemiru
govorila si nemoj ivane sad o nečem
ozbiljnom što se dovaljalo pučinom kao trošna
gajeta i
traje godinama
let
to nisu izmislile ptice koje
kradu ostatke korneta iz tvoje ruke na ferijama
o tom nije sanjala gušterica koju si
poplašio beruć šparoge
o drugim je težinama koje se okreću naglavce
nama netko s ovoga mjesta ali iz daljine
pismo odaslao nemoj
nestati prije sumraka
jer to je uvreda svjetlosti
šo je zapalila taj besmisleni suncobran
iznad tvojih coopertoneom namazanih plećki
nemoj zaboraviti sandale
auto se bosonog teško s mjesta pokreće
a o tom se upravo radi
da pobjegnemo ostavljajući lažne tragove
onima koje uopće nije briga za nas
koji nas nikad neće tražiti
u kino naravno
pozovi anđele

* * *

na žalost ne volim rano poslijepodne
mjesto preljeva
intimni suez suznih očiju drobi žaluzine
nespokoj kao nešto raznovrsno
mekana prtljaga tvog pupka
savija svjetlost kao aluminijsku kosu
boeinga čiji turbo mlaz šišti u ameriku
america
tako nam je izmicala topla kocka čokolade
na sredini jezika
pritisnuta u maleno nebo
zaista osjećam tijelo
jer u njemu ključaju sve tekućine
tek toliko o svijesti
a onda sumrak u velikim kolicima
iz supermarketa izvozi
naračnu
u nekom svilenom trenutku
automobili tužnim redoslijedom pale svjetla
i ništa ne osjećaju
na parkiralištu

highway
kako je ona znala reći
highway

* * *

pluća prepuna / to su prava pluća /
polete poput balona otrgnuta s
francuskog ključa negdje u jesenjem lunaparku
svi zure u struju na nebu
oblaci bježe suprotno u boju
koja nema stranu
ali oči se tako brzo napune
one su u ovom trenutku miris subotnje šetnje
jogging koji odjednom gradi spol
sjeća se tebe
ja sam plinski vozač i meni kiša na
staklu sjena kapi na licu
može biti meandar tuge
gramatika jede tankere
taxi taxi vozi nas u centar
vikali su manekeni
rodio ih je ružičasti semafor
zajedno spavaju u primozgu grada i
izgovaraju seksssss
kao prijeteći zmijin rep
dobro naći ćemo se u
centru
kad nas zlokobno poput jutarnjeg pijanstva
budu umivali oceani

* * *

ležiš

na leđima raširenih ruku i

nogu kao posrnula zvijezda u bešumnom

tijelu stroja upijaš tužan vrtlog svemira

koji se sjeća koji govori boju

sunčeva životinjo položena si na sjenu

uspavana u otisku dobrom mekanom pijesku

dijeliš lagani dum srca svaki put kad udahneš

djeca bacaju šarene lopte u nagli sablasni zrak

kao rivijera

ja se smijem na rubu nečega

jasno te vidim kako tamo ležiš najvažnija sebi

čekajući nekakvu vodoravnu vodu

s plamenim rubom i datumom

ne ljuti se

uzimam plavi kuk mora

dopisujem

laži laži laži

* * *

najprije moramo pronaći mjesto
ako je ono manje i na kotačima
onda je dobro
svjetlost rebrastih mostova
svitanje čitavom širinom rijeke
čiju vlagu piju naše prepone
grmljavina
zamotava grad u bljeskove
oh
ja letim iznad valova bradatog oceana
ugledam
nekoliko ribara koji su pozaspali
po palubama
ušuljam se u kabinu i tamo jedem ribu
iz koje si ti nastala
prošlog ponedjeljka

* * *

niže je
bolje je
odustao sam od ravnog nebodera
ovdje sam i brojim bljeskove
niz cestu i ispod nje
u zmajevom mlijeku toplo je i
važem razne žene prije
nego što se pogubim
vatren i najbolji
iz imena često iziđe sol
ime često popije vodu
i kad legnem
ja sam ime koje se ljulja
bez soli
jezerce probodeno jarbolom
broda koji tone

* * *

topla okomica mora
otvara prozore
njiše se ljeto njiše i otapa
svirepi bljeskovi
su oštri oštri su
umirem od želje
da sparim ameriku
u drugom poluvremenu

* * *

pišem za natječaj
mama najljepši sam
natječaj ima noge i slatke sandalice
on me gleda
kaže ako treba ja ću se i ljubiti
s panikom
iz opatije

* * *

mlad sam

kako sam tetoviran

kada dodam gas

* * *

mene je strah
popit će me ekran
ali to je obala
na kojoj sam našao
veselu ukosnicu
budi živ
i odvući me negdje u šumu
tamo ćemo zajedno izabrati
stabla koja treba posjećiti
i kasnije redom
plava leđa zaljeva
sve veća svjetla
grada koji se vozi
i jede svoje praznike
cjelina leti nekud
pa se opet mogu smijati

* * *

neko vrijeme čekam
a onda iziđem iz šume ravno na obalu
pa tako hrabar izliječim
jednu strankinju
dugačak niz semafora
u njezinom kišovitom gradu
meni prijatelj ne vjeruje
pa ga pretuku
a to jedno s drugim nema veze
ja sam sada pijesak
i svi me možete brojati
danas ne kradem
jer ne mogu pobjeći

* * *

zvijezda si
što će ti ime
galaktike razbacane po sobi
kao dječje igračke
kroz prozor ulazi točno 18 sati
što će ti ime
kada pri brzini od 140 km/h
pjevušiš
žmiriš
jer te nježan biceps proljeća
samo miluje
zaboravljaš brzo i temeljito
poput oceanske plime
val jaše po japanu
armirana stvarnost puca kao
kristalno vreteno u sudaru
s kromiranim ramenom scanie
što će ti onda ime
smiješ se
po rubnom svjetlu
ispisuješ svojim bokovima silovite krivulje
ma što će ti ime
držim tvoj puding pod jezikom
čekam da kroz rastvorene brklje
projure vagoni
crvena svjetla trepću
samo tako znam
da sam na zemlji

* * *

uđem u telefon
tamo je prazan ocean
odjednom nešto počne gorjeti
shvatim da upravo sviće u gradu iz kojeg sam
istrčao prepun kisika
i mlad
otključavam nekakvo gorivo
dakle ipak ćemo se voziti
po obližnjim godinama
crni pas me gleda na parkiralištu
gleda i odlazi
niz njegov jezik rastu jagode
iz njih plazi krv
smrt leži nisko
pripijena za vlažan vrat asfalta
domahuje mi
na početku tisuće
odjednom imam spol koji znači ime
polovicu planete
kupujem prije nego što
začujem glas s druge strane ulice
mi ćemo otići
o bijelim pticama drugi put
sjedimo u starom automobilu
vrijeme prolazi na radiju
gradovi tonu
gledam malo prema nebu
malo prema moru

TERASA IMPERATIVA

* * *

poderi
nepoderivo / indeks mora
njegovo pamćenje plazi pod bikini
kirsten školjke se otvaraju
i asfalt kuha
nepokretno vrijeme
u kojem se ljeto sagnulo i pjeva o sebi
trajali smo
a onda se tvoj profil urušio
ribe prodale meso u osaki
i bile sony antene
za moje unaprijed izvezene snove
čiji me strah prekriva
kao nešto bivše (fotografije reprizni filmovi
CK eternity skafander požude
koji sam zaboravio)
volio bih odbrojiti do tri
zaspati
probuditi se
biti prvi kojem ćeš reći
iiiiijjjjjaaaaaaaahhh!
ljubimo se
dok nas posve ne zaboje jezici

* * *

mjeri
vodu uvijek otvorenim dlanom
tako da ga položiš na površinu i
kažeš gledaj već mi je
do pupka
šarene riječi želim pronaći
poštar više s vrha ulice
zna da se radujem
donosi kandirane misli
daleke ugruške želje upakirane
pijane od oceana i vruće
otvaram ujutro prozore
bez primisli
dan je lijep kao i moj balkon
siguran sam da sam
i ja lijep
jer su me vidjele ptice
kako radim sklekovе
i trbušnjake
prije i poslije mise

* * *

pitaj
za ime staklo u želucu
nije dobro da samo spuzneš u kadu
punu sumrakove sline i gizdava benzina
dolje u dubini prelama
se polje žita
ovdje sirena rastavlja grad
na polovice
sutra će se dijeliti drugačije
svježina se meškolji i popravlja
indigo na laktu
uvijek pedljima mjeri
udaljenost
do revolvera
koji sanja šum mantila i tvoje korake
na granitnoj krljušti
pored mercedesa i žene koja je presavijena
i mobilna
koja samo šuti i značajno plače
u kinu
nije ovo dobro
nelagoda prilazi kao nešto doslovno
amazona prenosi trupce
u selu su svi
izgubili pamćenje

* * *

zagrizi
lažnu modrinu vala
to je tvoje pravo na san
srebrni dupin
krade zrak na tvojoj ušnoj resici
u gradu je sve drugačije
stvar sa snom koluta se vikendom
ovdje
rame je znak jantarnje svadbe
pupak dijete plodnih magneta
kosu zabaciš tek tako
kuhar s jahte iznosi
prazna leđa
puževa
i mi svi vidimo kako je ovdje dobro
protegnem se u autu
spavao sam na rubu otoka
glave izbačene kroz prozor
mogao sam mirisati sea
čekati da se voda popne
u podne

* * *

prati
pomicanje lakta igru svjetla i pupka
što ću s tim
razorio sam se
bio tanak kao britvin trag
bio tjedan dana lud
a onda nasuprot filmu
dao sam dvije bočice krvi
u crvenom križu
doručak je bio miran dug
kao pogled poslije rekorda
na 10 000 metara
prvi sumrak koji dođe
odgledat ću iznutra
mislim težina krošnji
spušta se do asfalta
rastanak nam nekako uredno prilazi
čitavu noć su oči / *čitavu noć su oči* /
laštile stazu prema mjesecu
vino i zube
kobilu i audi 100
tatu dobar posao nicka cavea
fotku s noćnog kupanja
što ću s tim
odjednom doneseš svoje čisto lice
gdje smo ono stali
kažeš ne gledajući
kako je meni

* * *

zovi

samo zovi čuješ li ivice

ali ja sam sutra na tečaju

ja sam sutra karate koji se ne boji noći

mogu nogom ugasiti svjetlo

ubрати smokvu napisati

ne mogu nogom ništa napisati

rođendan ima tijelo

ono se vidi u sporijim udisajima

zraka u lakšem izlasku na terasu

na rođendan sam uvijek bivša

daj mi malo žute lisice

srežu njezina nosa

u lovu

zvone na vratima

mrzim adresu

mrzim da me vide ovakvu

* * *

putuj
prema raskoraku
tekućine su sustale
uplašile ljubavnike na pločniku
ulje traje dugo a vatre su se zanjihale
gdje smo se osjetili
u automobilu u parku
na 36 celzijevih trepavica
raščistili smo aorte i krv je
sedlala ferrari
zrak je zlokobno zviždao
dok smo otimali jedno drugom
mirise i labello s usana
vratio sam se kad su se
tamo drugi
držali za ruke
vjetar bio glavni outsider
a ja taxi čije su oči šuplje
govorim neprestano i
hodam sporo
ruka se klata kraj boka
odlazim ususret hladnjači
koja vozi telad u turizam

* * *

gledaj
gizdav val odašilje
kg željeznog sna
ravno u moju ranjivu grud
more šumješe tužnu pjesan
pudraše svom težinom svijeta
nevino mi lišće
evo me
stresem malo književnosti
s prozirne peraje
u jednoj uvali
devedeset i treće
ovdje je gliser ubio dvoje
austrijskih turista
ali sad je mirno
na jednom od brodova jede se
rana večera
kalendar je pospan
tijela ima malo
pusto je i sporo
izronio sam
tj. dernjava riba me
istjerala na površinu

* * *

rasklopi
vrela vizir koji te krije
plavi murano neba
ja sam te vidio kako kopčaš sandale
srce je obrnulo ime
odsklizalo se niz ljepilo
iznad kampa tamnije su mrlje
pospremamo
suvenirsko žito lomove
hotel s tužnom recepcijom
jede naše spolove
u stolici od ratana pijem neko
austrijsko pivo
gledam ljude s trećeg kata
strpljivo kao kit
koji je maločas udahnuo
pamtim kako su nam se zamrsile trepavice
kako je gorjela cesta
a ljetna oluja
u blizini
preslagivala odnose

* * *

priznaj
ma nemoj priznati
da je sve tutnjalo kad si u 17 i 28
izjurio iz kina viševica
dijete sulfata bi se ljubilo
u laktu ceste
u astronautskoj izmaglici
sunce spava u preklopljenoj okomici
easy rider
voodoo dimovi
blaga raspodjela ventila
zvuk u kojem se jednom nešto dogodilo
stvari poslagane na polici
baš tako
zrak kao kravlja utroba
visi nada mnom
strah govori više o meni
izlizanih cipela kupujem autobus
jer sam u društvu
u društvu sam
gledam zemlju kroz
prozore

* * *

dođi
jer si čvrsta
jer izvučeš tijelo iz pjene
kao boeing nos iz oblaka
kao pliskavica čelo i rep
u zaljevu u ljetnom jutru
što se skida
kao kakva haljinica
jednostavno
odloži odlazak kao kartu za loš film
preprodaj ga na zavoju
ostavi na suhom asfaltu
gdje najžešće gore gume
visina ja se uopće ne bojim
visine
neboder se ljuljao
kao boksačev pogled u devetoj rundi
brod je zatulio
nekoliko je golubova poletjelo
s uske terase
po nama je palo srebro i med
dođi
jer si čvrsta
za takve smo ubijali u dvobojima

* * *

isprazni
glatku nutrinu straha
iz koje izlijeće avion
što ako se utrnu motori
kao kolebljive vatre prosinca
što ako zijevne bezdan plina
i nešto nas tmurno potkopa
na mjestu gdje smo privezani
ali film
sam gledao posve sam
u brodogradilištu su u štivi spavali
bez snova plameni varioci
žudim pravu magmu
koja će u divljoj crti
teška i medena
/ kao usne nastassje /
reći dosta
odavde samo gledaj
kako se njišem kao pobunjenički redenik
usred tople kiše
metak je nježan ima ime
oko utisne tipku
zeleno sve je zeleno
seks je mlad
i više

* * *

daj
nizbrdicu ulja za kočnice istrgnut prorez
limfe omaglicu boje jagode
tvornicu s dobrim mesom
koje leti unatrag
raduje se buđenju
ionako
sjaj će nas iskrhati
kao čaša tvrdog bohemia kristala
na koju smo nespretno pali
užarenim leđima
u ambasadoru
krevet od trešnjinog drva pliva
prepun nas
prema planinama
nasmijanih lopoča peteljke si
grizla
ja sam ti češljao ribe na leđima
bio bez bicikla
bez imena
neko vrijeme bio sam bez imena
onda je vlak vode stao
zaustio sam nešto o pupku knjizi
svjetlu hrani lošim šibama
čekao sam fatalni udarac blitza
nevažeci
dah smrti
raspoređen u riječi

* * *

odredi
jasan korak prema snu
kakav
činiš me da klečim pored oceana
da pijem zvuk
vjetra u pustinji na filmu
vratiš me u poredak svi mi se dive
ja ne plačem
horde svjetla su se prestrašile
jutros
kad sam bio gladan
nešto kažem nešto viknem ljudima
to me onda prekrije kao
jutarnja pažnja mame
tragam za srećom unatoč prehladi
vidiš dobro sam u redu je
telefon sjaji kao dobra tableta
kamp postaje pijesak
s otiscima naših leđa
gledali smo mjesečev limun
možda jupiter
jer on se u daljini odmarao
obuzet sobom
vratio sam se i pošta me progutala
mislio sam o milimetru prašine
što ga stvari nakupe
za otprilike dva mjeseca
zaspao sam
san se sjurio niz to-
bogan bogu u gondolu

* * *

sjedni
na moju obrvu izvadi lakat i
piši mi kad niz osedlanu cestu
budem gladak kao mrak
vozio usamljeni taxi
u kojem živi radio topao zrak i
srolana pjesma o kamowu i
njegovim počecima
sna i o kraju
prozor je dopola otvoren
dovoljno da čujem kako
hobotnica rasklapa školjku i pije
njezinu ružičastu nutrinu pohotno
puna tlakova
kao dobra cesta mexico
u kojem živi juan
brusi malahite u trubu plače
juan žena mu spava s učiteljem
njegove djece
eto vidiš
moraš mi pisati
o nekom vodopadu ispod
kojeg u nekom od mojih snova o
vodopadu leži
jezero tinte i mami nebo
jede zvijezde košuljicu izbac
na površinu ubere je čovjek u barci
strese na mjesecini vidi zlato i
nosi svojoj ljubavi

* * *

plivaj
još smo samo sekundu na ovom moru
ta kratka sablasna sreća
bog je uganuo nogu
u tvom rebru na brzinu ostavio
ručak dok te je slijedio
tvoj profil je zakačen za nebo
krasnom srebrnom šutnjom
sekunde
gdje vam je obzir
mašeš s prozora
visoko si i ne silaziš
na ravnoj sam zemlji poput nečeg
što su glazbala i vučja usta izgubili
poput tuge koja vozi u dosadu
srama što preplavljuje srce
koraci otoci velik grad
zapamtio sam da su te moje ravnice
najbolje razumjele
a to što smo često disali usiljeno
gladni opranog zraka
to ostaje drugima
o tom je ova pjesma

* * *

sнимай
auru telefonske govornice u kojoj
stojim veliki ja u pitomoj jeseni
mokar & smrznut pričam s tobom
o objektivima o kutu
o malo starijim stvarima
sve je pobjeglo dublje
u ladicu moji prsti sviraju
po prašnjavao kanti benzina
ona je mrtva
sunce je napuše prestravlenu noć
sije rosu kao umjetne bisere
moje su oči hladne
one ne pamte
one ne žele
ljudi bježe od moje govornice
moja govornica trči u more
ona je umorni isus
malo hoda po vodi
a onda tone

* * *

jedi
i voljet ću te
napisao sam praznim pogledom
po oceanu
otok nema djecu
on je nečiji pad u bakreno ljeto
u koje pristaju plave jahte
napuštene odisejima
uvečer sve iznose u crnoj
plastičnoj vreći
plešu po palubama
govore sve jezike (strah me je)
nude ti dva dana da se u njih zaljubiš
mene ipak veseli moja nepomičnost
živo je samo oko
ruka koju držim na prsima
vraća ritam unatrag srcu
zatvorim se i gorim na terasi
ti neko vrijeme čekaš
pa ti to dosadi
odeš do ruba zemlje
zgrabi te oko struka mornar riki
ti si sretna on
te odnese
malo zatvorim oči
a onda gorim dalje

* * *

dodaj
svoje ime muškarcu
on ga drži na jeziku vrti među usnama
zareže fino nepce i pjeva
sve drugo bi od jasnoće otkinulo
značajno tijelo malene / velike zjenice
sve drugo bi me pokosilo
sirovo sunce u podne pada kroz mene
da bar izgubim šutljive slamnate ruke
na plamenim vodopadima tvojih
svilenih leđa
da malo lunjam niz ulicu oko
300 godina
ti ćeš leći taj potpuno
nepoznat muškarac disat će u
hodniku i ti ćeš čuti kako
ovaj trenutak savija tugu i
pakira je
kao lijepi talog
u oku

* * *

podivljaj
neka te frajer bog poljubi u usta
neka te frajer bog nauči plesati
sve vidim s brda
ljudi sjede na terasi fina
pozlaćena tuga svjetluca
ti si sjedila i pušila joint
pred crkvom
amerika dođe s ružom u oku
mogu samo plakati
za dobrim suhim snom
u zraku ulovim ribu
pokažem je zmaju što ću s
tolikom ribom
višeš
dok te 11 motorista s
blijesćećim kacigama odvozi
te odvozi
moja ugruvana djevojko

* * *

leti
na mom dlakavom jeziku
razliješ sladoled na terasi
jagoda leti u vrućinu ah
kako leti u vrućinu
gospođa jurišić ne voli ljetne
popodnevne smjene ne vidi ona
da je meni tvoje tijelo
ekskurzija vlak vrištanje od sreće
na ulasku u svaku stanicu
u svaki tunel kad su usta na prozoru
a tijela love tuđe padanje
ma gospođo jurišić
budite blagi
volimo vašeg sina u vojsci
nismo ovdje mi važni
presvukle su se naše gladne usne
i odgrizene grizu
kad odemo jagode će stajati u zraku
kao sablast kao cave s bijelim janjetom
na vratu
dajte adresu
pisat ćemo pisma vašem sinu

* * *

rodi se
učini to za svog obožavatelja
suza u prašini
to je o. k.
netko se nagne u moje grlo kaže
izvolite
ne pripadnem mu i on me ubije
ma rodi se
ovaj je pjesma oženila sunce koje tumara
po bubnjevima znam
da se kupaš gola i da ti more
ispire naušnice i glas
pivo u nama zastari
zašuti samteno šuškanje ceste
daj zrak
crven poliven seksom koji se
boji dotrčati
preleti neboder
tamo se te ljudi zaboravili
so hard
kad se tvoje oči stanje i
ja znam da će sad

* * *

slušaj
ivice
mene su ovdje u pustinji
zatrpale zvijezde koje padaju
potom je iz oblaka ispalo sunce
te zlatne grudi
pogledao sam kroz prozor
zapad
zasad
ja sam pogledala na sat
sanjive slike zašuštale su
poput špila karata za poker
na krevetu sam potrgala poštu
ljubavnik mi je poslao
cigarete pjesmu i bademe
zadahtala sam se
jer sam djevojka
smiješno si mi jednom rekao
prostor oko uvojka

* * *

skoči
u oči
legla si u moje vruće zjenice
kao šarena karta svijeta
kao bogato bijelo benzina
žedno čuđenje
kao vodeni poljubac
na izlizanoj plahti ravnice
jučer sam mogao
zaspiti na dvorištu obući pasje
veselje hladno se sjetiti
tvojih prstiju na mojim obrvama
govorio sam vozi i
odvrni privatnu grmljavinu nijagaru
gudače oni su fini
njih spremi za mamu
jučer sam mogao reći neka nas
potopi ovaj bog iznutra
on je od vode
skoči u moje oči
na praznom parkiralištu
vrati mi moja ramena
nema vremena

* * *

kupi
moje pjesme profesorice zabune
radim na drobilici za kamen
lijepe komade meljem u
prašinu i zrak u plućima nosim kuću
u glavama dobar zvuk
sami smo na stanici
obilazim te
mislim da sam recimo pjevač
nekakve grupe tebe bih poslije
pozvao u hotel
ovako
ja drobim kamenje
radim na prahu u kojem se vide
otisci mojih šaka moj strah
od cjeline
kupi moje pjesme profesorice zabune
stišćem te na obrazu
kao hladno porculansko mače
niti osmijeh ne pobjegne
s tvojih začvoranih usana
niti noga ne otkine suvenirski komad
asfalta i nema obojanog zraka
kupi jer su mi pčele u glavi
bojim se poletjet ću
svuda oko mene sestre šušte
nečim raspanim
to su moja gladna grla
nijema grla
željna stalnih ispričnica

* * *

otkini
usne to je posuđeno iz toplih trešanja
izgubljenih na asfaltu potegni jezikom
rijeku uzbrdo prema očima
pritom uzdiši
vesela izvrnuta u smijeh nespretna
ja i moj važan tajnovit wow
te gledamo
ti pišemo
odvuku nas neke čudne vijugave
boce pod tlakom do ruba
odakle se uskače u vozilo i struju
kako se značajno utrkuje dan
zuriš u plimu kažeš meni nektar je
proliven po ovoj ulici
i ako sad iz neke tame bane billie
holliday i zapjeva srebrom prema prašini
sjest ću na jaguar
jer će mi se vrtjeti u glavi
zapaljeni zrak ljuljat će tvoje oči i dah
vikat ću
dobri patuljci podavat će moj snježni plač
i neću se osvrutati
pišem sad

* * *

cvjetaj
kad legnem na tebe
otpusti leptire otvori im male
vlažne oči
ovaj dlan drhti kao sladak bijes
komete kao poplavljeno selo
tako čudno izvirujemo iz trave
kao bijel kamen
u milijun tona zemlje
poštar odnosi adresu
u podrumu nebodera vježbaju
dvojica na gitarama i
jedan na bubnju
ja ih molim
onu moju
strašnu
o proljeću

* * *

idi

prvi put iz minusa

govorim nešto lijepo

prejedi se sna i

nemoj otići

nebo je podbočeno našim tijelima

nebo je puno šećernih križeva

vodim te do obale kažem more

ti me pogledaš kao da je kraj nas

u pijesak upravo pala

malena atomska centrala

znam da te već panično volim

da sam se prestrašio telefona

koji mi jasno pokazuje

koliko si daleko

idi i

prejedi se sna

USPAVANKA ZA SJEVERNU CESTU

USPAVANKA ZA SJEVERNU CESTU

1.

kako sam dojurio u grad u kojem je
cvjetalo nebo promašio ulicu i
odjednom bio na trgu
nazvao sam te iz govornice
i rekao ne sjećam se što
jedna je žena na trgu
tražila vatre
zavukao sam šaku u prsa
bilo je kasno
bio sam blizu rijeke i neba
čekao da tama od moje kose
napravi čaj

2.

tamo sam željela živjeti
kućica s drvenim nogama u rijeci
stajala si podalje
kroz moje prazne prste
jurio je vjetar
krenuli smo prema cesti

3.

sjeli smo blizu kao u rajskom
vagonu osupnuti vrućinom laktova
zašutjeli smo i
gledali naprijed
mislio sam o tvojim koljenima i

koži na vratu
kao posuđeno jučerašnje pijanstvo
moj se strah vozio sa mnom

4.

to su prejake slike
ti bljeskovi bježimo odavde
šapnula si
osmijeh za grad koji ne zna što bi
s dvoje ovakvih
na cesti naravno dobro
u grlu nosim živog slavuja
ti na čelu mrlje od meda nekad
sam bio i velik i jak
i ti si bila sa mnom na moru

5.

stao sam uz cestu u drvenoj kući
muž mi je prodao orbit ronhill i
veliko ožujsko žena je ljuljala dijete
spavalo mi se volio sam ih
ja sam pleme

6.

u autu si me dočekala
protegnuta razmotana
posložio sam te preciznom pjesmom
i kad si napokon bljesnula
unutar svojih mjera i kad si ih
malo prešla

krenuli smo
trebalo je sustići način
otvorio sam prozor
dolje niz cestu
ti si se slatko okidala

7.

ne volim svoje ruke
koje uvijek slušaju rekla si
stanimo želim isprobati
stao sam i
sudarili smo divlje krljušti tijela
izgrizli usne i izgrebali
malu prestrašenu misao o rukama
koje ruke
upitao sam

8.

gas gas gas i
glazba obješena mjesečina
miris fine nestvarne noći
dobro je zašutjeti otpuhivali smo
dim kroz odškrinute prozore
u raju je bilo lijepo toplo
po prvi put mislio sam o tvom pupku
tamo negdje
ožujsko je bilo pri kraju

9.

hej bacit ću ispeglanu kosu

neka plače pejzaž
za mojim mirisima
rijeka je pratila cestu
pšenično polje natapirana
frizura zemlje
mislio sam
kraj stoljeća
polizao tvoje disanje

10.

a onda drugi grad
kao nevješti ljubavnici približili smo se
namjestila si neobične oči izbrojala
svoje i moje usne u redu je
na semaforu dug crven poljubac
kako ti je ime
moramo se upoznati

11.

hoću whiskey
zavukla bih se u rupu u kojoj
kaplje voda s kamena
daj nešto
trenutak putuje niz ranu
ja sam igračka ostavit ću te
mrzim se
ali ja te volim
i vrti mi se

12.

sad hodamo ostavili smo
snježni auto kao potrošenu
kartu za kino
u blizini neke crkve
grad je važniji od mene
neprestano telefoniraš
izguran sam u obrise vrijednosti
postajem pločnik vaza s cvijećem
prolaznik
a tko sam lijepo obožavao
moje suho srce i ja
u gradu svjetla
što će mi svjetla

13.

da mi se popeti u neboder
uvući se u krevet ilegalne
ljubavnice
zaplesati nešto teško zalijepljeno
pasti nasred sobe
da me dižeš smiješ se
poslije svega hraniš
pudingom od vanilije
da mi je dočekati jutro
taman sâm
gledat ću žene na trgu
nudit ću pjesme
staru hranu za golubove

14.

umiven sam presložen i
tvoji me stripovi ne smetaju
odakle mi ova modrica na bedru
podigneš haljinu
lijepe smo vlažne životinje
i opet plivamo

15.

kad sam odlazio
ostavio sam u tebi nešto zeleno
sjetio se filma o bijelim
medvjedima
nad rupom u ledu
kasnije je stvar poletjela
kao gejzir krvi crveno crveno
i usamljena para
tulumario sam u neizrecivom poretku
klizio niz čelične jezike
spavao na žiletu

16.

trljali smo se leđima
zurili u vlasita sunca
uzverem se u pozdrav
potražim ti oči rukama
hajde kažeš
odgurneš čamac niz rijeku
ali razbuđeni plivači
potope ti oči
trčiš uz korito i mašeš

ja nagnut nad vodom ispirem
bijelo crveno rublje a
zlato sam spremio

17.

kraj je kad zatvoriš oči
meni je recimo kraj
kad zaboraviš
kad bez ikakva panična sna
dopremiš brzake tijela
u moju blizinu
kad se ne bojiš za svoje
usnice fina prašina ceste
kad ravnodušno odeš
kupiš novine
otrčiš negdje

NASLONJEN

* * *

iris
ti si kao irvas
jedino toplo tijelo u zaleđenoj šumi puna krvi
značiš bezuvjetan život
malo se osvrćeš a onda
otpuhnuvši kolut zraka iz pregrijanih pluća odeš
prema mojoj matineji nemoći
iris ti si božica tramvaja stojiš unutra pod svjetlom
isto otpuhuješ zrak ovaj put u staklo i gledaš
mene u gradu na terasi
sve je mekano sve je malo zaronilo ispod površine
i diše diše još neko vrijeme
iris ti si irvasovo mlado
sanjaš unatrag puna krvi koja juri jugom karelje
u kocki volva u pocinčanom oklopu gdje je krv
sigurna
od hladnoće i pada gdje sigurna od rupe u svom
gustom izobilju znači opet i samo bezuvjetan život
tvoji su tlakovi srodni onima iz božje
nadlaktice zubi bijeli psalmovi sreće i nepatvorene
svjetlosti kakvu su vidjeli prvi ljudi na ledolomcu
lenjin kada su ono bili zalutali među rtovima
i ris iris ostavi svoje oči u proljeću
kao potrebu da te još malo gleda
prije no što iz oblaka počne ispadati crno
a ti nestaneš prejaka srca dublje
u toplo mekano čupavo trčanje

* * *

klivija

tebe su tvoji plemići zaboravili
ispod pinija isprali ti oči čajem od breskvina
lišća u ledenu danu su te ostavili u polupraznom
kampu zajedno s već spakiranim ljetom u nekim
sonetima dok je kiša u bujicama šuštalala
kraj tvojeg uzglavlja u bujicama nosila iglice
do tvojih suvislih bokova i nježno prateći linije tijela
kao po nacrtu (de olovka piše bol be olovka piše
kamin toplo predgrađe mačku gusti eros vino iz
krša
habe ne piše ništa osim slova nikakvu stvar koja se
lomi pod kožom kao dakle strah) zvijezde njezinog
upornog sjaja u mom mozgu oprosti ako te tamo na
samu
kraju obzora smeta moje ime ili moji neuništivi
mišići
to prolazi to ljudi nose neko vrijeme petrove uši
nađene u dokolici u kolovozu dok se nisu s
obrednih plaža uopće micali
dan je visok i moja ga glava vidi kao takvog
ja te neću probuditi
oduvijek je lice i tijelo žene koja spava za mene bilo
nalik na lijepe vinograde u podnožju vulkana
na sivkastoj zemlji sve je zeleno mirovalo
sve je bilo bogato sneno čisto poput brašna i
sjajno
ma što tu znače godine seljak mačem odsijeca
tijela biljkama nekoliko svjetlucavih kaplji
škropi tvoj pupak glatko dupinovo oko
smije se pluta po laguni dan je visok
moj lakat gori i tutnji u zemljinom srcu

raulovi konji i moja dosada
jure u glazbu

* * *

luana
mjesec s govornom manom
me oženio tobom
surov sirov plav
haski pogled
zavatlao ravno u mekano rame
svemirskog broda lou ann
kako si se kolutala nepčanim sedlom
u potrazi za gumenom kuglom
promuklim njezinim padom
da sam htio biti slobodniji
trčali bismo preko granice sa zavežljajima
bjesomučnog sjećanja i želje
ali ja nisam htio nepreciznim usnama
tapkati po ledu niti po naranči
niti po auto cesti
bolje po sipinoj kosti budimo
šišćeće proljeće koje udiše rast
koje nas tako hrani
da mišićavim trepavicama strašimo preobičan vjetar
kojeg ima / nema svako žensko ime
kretanje dobre debele planete
luana lizanje vanilije
dotrčim nezanimljiv gorim gorim
i vjerujem u polovice

* * *

vanessa

na tebe me već dugo natjeravaju neke mučnine
nosila si moje traperice onog jutra
kad su te našli na stanici
prekrivenu suzama i s
nekoliko mojih pjesama u džepu
bez ikakvih dokumenata
samo s nekoliko mojih
pjesama u džepu
massive depressive
ciklus je koji sam morao kasnije
objasniti sutkinji
izgledalo je poput najcrnjeg oceana
koji pokušava stati u moju sobu
u samo nekoliko sekunda
vozio sam kući i slušao top-listu
jedan mladić pjevao je kako je voli
ali ipak mora otići
slobodnom rukom ispreturao sam si lice
i gledao kako je semafor
sretan
kad se ponovi

* * *

zara
utekla vojnicima pukla kao
misionarska pljuska u slamnatoj školi u
kongu presavinula se kao skakavac u
dilerskom džepu
bila opasna preoštra za ovo mucanje riječi
pa ipak mišići ili što
umire je u prizemnom motelu kraj
neke seksi uvale
nekoliko dana sa mnom
ozaren zarađivanjem ljubavi
čak sam skinuo i čizme
svako sam jutro dobacivao važne
riječi djeci pod prozorom
motoru što je grmeći izjurio
iz lijevog u desno
sjevernije moje oko
spavala si dok nisu stigli ribari
i vikom te izmamili
još na mjesječinu
okomite tvoje šutljive noge
sjajne kao propast
plesale su neko vrijeme
iznad srebrnih naših stolova
na kojima smo dijelili školjke
od ribe nesanicu od praznine
ime od mime

* * *

gudrun
moje tvrdo vježbanje
laka i teška kao zeppelin
kad si počela gorjeti
padao sam nepoznat sebi s visoka
ravno u mucava ljudska usta
plosnato i nauljeno sunce
hoće sve
gumeni ocean i vuneno ljetovanje
povijaju nelagodu
mogu sve
griješimo pa što
izmakla se prostirka od špaga
ispod mojih krilatih leđa
anđeli šute o kući
pričaju o izletu
o jurnjavi nad vodom i u hladu
kasnije ću imati opet trepavice
zeleniju ruku
vlažnija pluća
kasnije ću imati sve
prepisao sam od sebe
nešto o pupku

* * *

dada
omotana mlijekom i lakonogom hranom
kad baciš vlastite dlanove uvis
nešto se plavo rodi na cesti
i kao deseti nevažni sin
spavam u tvojoj potrebi
zašto stalno šutiš dada
tvoje je da se ponoviš
da ti pobjegnu ruke
da se zanjiše tijelo
kao zapaljeni neboder
u sporim očima rijeke
kako ja volim s tobom hodati
to živo ponavljam živo
prenošenje tijela
obučenih u vunene misli
ali pjesma jede samu sebe
sanjao sam pijesak koji šušti
niz tvoje prepjevano grlo
dobro si dada
prebrojat ću ti trepavice
odvesti leđa u neku stranu imenicu
posuti te brašnom
sljedeći put bit ćeš hrana dada
odnesena niz ulicu spremna da vičeš
u noćnom gradu dođi
šapći u gromove
dada dada da da

* * *

sue
sjurila se južno u suez još
puna savjeta i vatre
prostodušna kao neprevodiva pusa
radnim danom dakle noću
izmakla se mom gladnom lepetu
usana žamoru soli
nehotično se presvlačila na palubi
lomila mornarima drvca i opor duhan
među zubima
na neki način ipak si me nosila
utisnuo sam se kao neobična šifra
u prasak nekih tvojih riječi
beskraj
teret
metak
valovi dolaze do tvojih nogu i stoje
zemlja pada na oblake
na olimpijadi ne uspijevaju skočiti uvis
ne ide
stvari su se okrenule
maleni monsruozni dane
kako ti je ime

Ivica Prtenjača

Rođen 1969. u Rijeci, gdje je studirao kroatistiku na Pedagoškom fakultetu. Radi od svoje petnaeste godine kao čitač vodomjera, naplatničar plina, dostavljač sladoleda, skladištar, građevinski radnik, galerist, serviser vatrogasnih aparata, trgovac, knjižar, voditelj marketinga, glasnogovornik. Živi i radi u Zagrebu.

Piše poeziju, prozu, dramske tekstove, novinske kolumne, a često vodi i književne festivale, promocije i književne sajmove. Pojedine pjesme, ciklusi ili knjige prevedeni su mu na dvadesetak jezika. Sudjelovao na dvadestak europskih poetskih festivala i susreta kao pozvani hrvatski predstavnik. Uvršten u više antologija, izbora, pregleda i povijesti hrvatske književnosti. Predsjednik je odbora Goranova proljeća. Na Trećem programu Hrvatskog radija vodi i autorski potpisuje emisije Moj izbor i Jutro na Trećem.

Objavio: *Pisanje oslobađa* (poezija, 1999); *Yves* (poezija, 2001); *Nitko ne govori hrvatski* (s Brankom Čegecom i Miroslavom Mićanovićem; izbor iz poezije, dvojezično hrvatsko/francusko izdanje; 2002); *Uzimaj sve što te smiruje* (poezija, 2006); *Dobro je, lijepo je* (roman, 2006); *Okrutnost* (pjesme, 2010); *Kod Yvesa* (priče, 2011); *Brdo* (roman, 2014).

Nagrade: Nagrada 25. Salona mladih za književnost 1998., Zagreb (*Pisanje oslobađa*); Kvirinova nagrada za najbolju knjigu pjesama autora do 35 godina, 2001. (*Yves*); Nagrada Kiklop za pjesničku knjigu godine 2006. (*Uzimaj sve što te smiruje*); Risto Ratković za najbolju pjesničku knjigu u BiH, Crnoj Gori, Hrvatskoj i Srbiji u 2009. (*Okrutnost*); Nagrada Kiklop za pjesničku knjigu godine 2010. (*Okrutnost*); Nagrada VBZ-a i TISAKmedije za najbolji neobjavljeni roman 2014. (*Brdo*).

Biblioteka Online

knjiga 41

Ivica Prtenjača

PISANJE OSLOBAĐA

© 2007 Ivica Prtenjača

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2007, 2015

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Fotografija

© Domagoj Lozina

ISBN 978-953-6924-68-4 (HTML)

ISBN 978-953-345-291-3 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-292-0 (PDF)

ISBN 978-953-345-293-7 (MOBI)

Prvo izdanje

Meandar, Zagreb, 1999.

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu

Grada Zagreba i Ministarstva kulture Republike Hrvatske.

